

Z jednej strony Lipka nie ukrywa subiektywnego nastawienia, z drugiej powołuje się (i czyni to z dużą kompetencją) na najwybitniejszych filozofów i teoretyków sztuki, klasyfikując zjawiska w naukowy sposób. [...] Kiedy autor rozważa ontologie dzieła sztuki, a następnie kolejne warstwy jego powstawania, trudno się z nim nie zgodzić – i nie poddać się urokowi logicznego wywodu i swobody w tworzeniu przejrzystych struktur. Najciekawszą z nich jest hierarchia postaci dzieł sztuki zależnie od ich statusu. [...] Krzysztof Lipka stworzył książkę błyskotliwą i trafną, pełną obiektywnie uzasadnionych wniosków, ale momentami niespójna i nazbyt emocjonalną. [...] Warto jednak zajrzeć do tej pracy jednocześnie logicznej i wyważonej, ostrej i krytykanckiej, ale zawsze – ujmująco szczerzej i pełnej pasji, co dzisiaj należy do rzadkości.

Michał Zdunik, *Między logiką a krytyką*, „Ruch Muzyczny” 2013, nr 12.